

[Arbejdsministeren.]

modparten være berettiget til som sidste middel at søge overenskomsten respekteret ved varsel om og eventuelt iværksættelse af strejke eller lockout.

Der spørges endvidere om, hvorvidt et eventuelt lockoutvarsel fra Arbejdsgiverforeningen efter min opfattelse kan anses for foreneligt med helhedsløsningens mønster og målsætning i retning af sikring af arbejdsfred. Jeg har måttet forstå det ærede medlems skriftlige spørgsmål derhen, at han i denne forbindelse tænker på det forbud mod arbejdsstandsninger, som findes i overenskomstlovens § 6. Hertil skal jeg kun bemærke, at denne bestemmelse fastslår den almindeligt gældende fredspligt under en overenskomsts løbetid og ikke kan antages at have et videregående indhold.

Den sidste del af spørgsmålet, om en eventuel lockout i øvrigt vil være i overensstemmelse med landets interesser, og om regeringen agter at tillade, at konflikt etableres på nævnte grundlag eller i lignende tilfælde, er jo en ordentlig mundfuld, som bringer os helt ud på det hypotetiske og teoretiske plan. Jeg vil dog gerne herom sige så meget, at det jo altid må være en samfundsinteresse, at der hersker ro på arbejdsmarkedet. Dette indgik jo også som målsætning i helhedsløsningen. Det er vel også ret selvfølgelig, at en konflikt på arbejdsmarkedet vokser i betydning og alvor, jo flere den omfatter, og at en lockout for jernindustriens eller måske for hele Arbejdsgiverforeningens område vil være en alvorlig sag. Skulle det nogen sinde komme dertil, er det indlysende, at regeringen meget nøje vil overveje en sådan alvorlig situation.

Kai Moltke: Jeg forstår den højtærede arbejdsminister sådan, at i tilfælde af, at det, som man talte om og bebudede, og som blev særlig grelt udtrykt i bladet *Aktuelt*, var blevet til virkelighed, var det en situation, som i tilfælde af protester fra den faglige landsorganisation måtte henvises til den faste voldgiftsret. Nu er det jo så at sige lidt nye præmisser at lade den faste voldgiftsret tage stilling til noget sådant, og jeg vil efter de erklæringer, der her i slutningen blev afgivet af den højtærede minister, forstå det sådan, at en lammelse af den samlede

metalindustri eller andre bærende industrier er af en så alvorlig karakter, at regeringen da — lad os sige med samme målsætning, med samme ansvarsbevidsthed — ville gribe ind for til det yderste at forhindre, at sådanne faglige midler blev taget i anvendelse i en lignende situation, og jeg tror, det ville være ønskeligt, om det skete, eftersom vi jo helst skulle have en nogenlunde ligelig beregning for faglige organisationer og for arbejdsgivere.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Må jeg ikke blot ganske kort sige til det ærede medlems sidste bemærkninger, at der er jo ikke noget nyt i, at spørgsmålet om, hvorvidt et strejke- eller lockoutvarsel er lovligt eller ej, afgøres af den faste voldgiftsret. Sådant har det altid været, og sådan vil det formentlig også være fremover.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om bybefolkningens forsyning med mælk og fløde.

Valgt blev: *Lis Groes, Albertsen, Andreas Hansen, Erhard Jakobsen, Peter Jørgensen, Poul Nilsson, Viola Nørlov, Axel Ivan Pedersen, Kirkegaard, Anker Lau, Jens Chr. Christensen, Ejnar Hansen, Søren Jensen, Hanne Budtz, Juul Madsen, Niels Ravn og Kai Moltke.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om forlængelse af lov om valutaforhold m. v.

Valgt blev: *Henning Rasmussen, K. B. Andersen, Dose, Lis Groes, Jørgen Peder Hansen, Peter Nielsen, Axel Ivan Pedersen, Hans Rasmussen, Helge Larsen, Anker Lau, Erik Eriksen, Holmberg, Axel Kristensen, Weikop, Haunstrup Clemmensen, Fanger og Skråppenborg-Nielsen.*